

- 2) Czy art. 5 ust. 1 lit. a) i b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że podmiot świadczący usługę odpłatnego odsyłania, który udostępnia reklamodawcom słowa kluczowe odtwarzające lub imitujące zarejestrowane znaki towarowe i zapewnia, na podstawie umowy o odsyłaniu, utworzenie i uprzywilejowane wyświetlanie, na podstawie tych słów kluczowych, reklamowych linków do stron, na których oferowane są towary identyczne z towarami, dla których znaki zarejestrowano, lub towary do nich podobne, używa tych znaków towarowych w sposób, którego uprawniony do nich może zakazać?
- 3) Czy w przypadku, gdy takie używanie nie stanowi używania, którego uprawniony do znaku towarowego może zakazać na podstawie dyrektywy lub rozporządzenia [Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego] ⁽¹⁾, podmiot świadczący usługę odpłatnego odsyłania może być uznany za świadczącego usługę społeczeństwa informacyjnego polegającą na przechowywaniu informacji przekazanych przez usługobiorcę w rozumieniu art. 14 dyrektywy 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. ⁽²⁾, w związku z czym nie można pociągnąć go do odpowiedzialności zanim uprawniony do znaku nie powiadomi go, iż używanie oznaczenia przez reklamodawcę jest niezgodne z prawem?

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 1994, L 11, str. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-244/08)

(2008/C 209/42)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Aresu i M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Włoska — w odniesieniu do zwrotu podatku VAT podatnikowi będącemu rezydentem w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, nawet mającemu stały zakład we Włoszech — uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 1 ósmej dyrektywy Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju ⁽¹⁾ oraz art. 1 trzynastej dyrektywy Rady 86/560/EWG z dnia 17 listopada 1986 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty ⁽²⁾, w zakresie, w jakim zobowiązuje podatnika mającego siedzibę w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, lecz mającego stały zakład, który w danym okresie dostarczał towary lub świadczył usługi we Włoszech, do uzyskiwania zwrotu podatku VAT za pomocą mechanizmu przewidzianego w tych dyrektywach, a nie w drodze odliczenia, w przypadku gdy towary i usługi są nabywane nie za pośrednictwem stałego zakładu we Włoszech, lecz bezpośrednio od głównego zakładu w miejscu siedziby;
- Obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząc niniejszą skargę Komisja zwraca się do Trybunału o stwierdzenie, że włoskie przepisy zobowiązujące podatnika podatku VAT, który ma siedzibę w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, lecz który ma również stały zakład we Włoszech, dokonującego w danym okresie dostaw towarów lub świadczenia usług we Włoszech, do uzyskiwania zwrotu podatku VAT za pomocą mechanizmu przewidzianego w dyrektywie 79/1072/EWG (ósmej dyrektywie VAT) i w dyrektywie 86/560/EWG (trzynastej dyrektywie VAT), a nie za pomocą zwykłego mechanizmu odliczenia przewidzianego jako zasada w dyrektywie 77/388/EWG ⁽³⁾ (szóstej dyrektywie VAT), w przypadku gdy towary lub usługi nie są nabywane za pośrednictwem stałego zakładu we Włoszech, lecz bezpośrednio od głównego zakładu w miejscu siedziby, są niezgodne z prawem wspólnotowym.

Tego rodzaju przepisy, nadmiernie utrudniające zainteresowanym podatnikom wykonanie ich obowiązków podatkowych, są zdaniem Komisji sprzeczne z przepisami i ogólnymi zasadami przywołanych wyżej dyrektyw, na podstawie których zagraniczny podatnik mający stały zakład we Włoszech i dokonujący za pośrednictwem tego zakładu transakcji handlowych

w Włoszech musi mieć możliwość skorzystania ze zwykłego mechanizmu odliczania przewidzianego w szóstej dyrektywie, nawet jeśli niektóre transakcje handlowe dokonywane są bezpośrednio z głównego zakładu w miejscu siedziby.

⁽¹⁾ Dz.U. 1979 L 331, str. 11.

⁽²⁾ Dz.U. 1986 L 326, str. 40

⁽³⁾ Dz.U. 1977 L 145, str. 1 — Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku.

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-246/08)

(2008/C 209/43)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Aalto, D. Triantafyllou)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1, 2 i 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, nie pobierając podatku VAT od pomocy prawnej świadczonej przez państwowe biura pomocy prawnej (przez zatrudnionych tam radców prawnych) na podstawie przepisów o pomocy prawnej w zamian za częściową odpłatność, podczas gdy odpowiadające im usługi świadczone przez radców prawnych działających na własny rachunek podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT;

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W Finlandii podmiot otrzymujący pomoc prawną w celu wsparcia go w postępowaniu przed sądem może dokonać wyboru między radcą prawnym zatrudnionym przez państwo i radcą prawnym działającym na własny rachunek. Usługi świadczone za częściową odpłatnością przez radcę prawnego zatrudnionego przez państwo są wolne od podatku VAT, natomiast od

usług świadczonych za częściową odpłatnością przez radcę prawnego działającego na własny rachunek pobierany jest podatek VAT. Zdaniem Komisji w niniejszym przypadku zachodzi nierówne traktowanie takich samych usług pod względem opodatkowania podatkiem VAT, które wywiera wpływ na środki własne Wspólnoty.

Usługi świadczone przez państwowe biura pomocy prawnej w ramach postępowania sądowego nie podlegają zakresowi stosowania art. 4 ust. 5 akapit pierwszy szóstej dyrektywy. Usługi te byłyby niewątpliwie wolne od podatku VAT gdyby nie były świadczone odpłatnie. Jeśli jednak podmiot korzystający z pomocy prawnej dokonuje zapłaty, to usługi świadczone przez państwowe biura pomocy prawnej nie mogą zostać uznane za zwolnione od podatku VAT.

Zgodnie z art. 4 ust. 5 akapit drugi szóstej dyrektywy instytucje prawa publicznego są uważane za podatników w związku z działalnością, którą podejmują ich organy, w przypadku gdy odmienne ich traktowanie prowadziłoby do znaczącego zakłócenia konkurencji. Nawet jeśli przyjęto, że państwowe biura pomocy prawnej działają jako organy administracji to wykluczenie ich z kategorii podatników we wspomnianych przypadkach prowadziłoby do znaczącego zakłócenia konkurencji. Z tego względu należy uznać je za podlegające opodatkowaniu podatkiem VAT.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-248/08)

(2008/C 209/44)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: Eleni Tserepa-Lacombe i A. Marcoulli, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 2 lit. a) i c), art. 5 ust. 2 lit. c), art. 6 ust. 2 lit. b) i art. 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18 i 26 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.